

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΗΣ - ΑΝΘ ΙΛΙΣΙΩΝ

«Σταυρέ τοῦ Χριστοῦ, σῶσον ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου...»

Ἡ σταυρική θυσία τοῦ Κυρίου, ἐκτός τοῦ ὅτι προσέφερε τή σωτηρία σ' ὅλοκληρο τόν κόσμο, ἀγίασε τόν ἴδιο τόν Τίμιο Σταυρό καί τόν μετέτρεψε ἀπό σημεῖο καταδίκης, κυριολεκτικά κατάρας, σέ ἀφορμή χαρᾶς καί καύχησης ἐν Κυρίῳ.

Μέ βάση αὐτή τήν παύλεια, καί ὄχι μόνο, ἔξαρση τιμῆς ἀπέναντι στή σταυρική θυσία τοῦ Χριστοῦ, κατά φυσικό τρόπο ἀπό πολύ νωρίς ἀποδόθηκε λατρευτική τιμή καί ἀξία καί σέ ὅ,τι συνδεόταν μέ αὐτή τή θυσία καί φυσικά κατά κύριο λόγο στόν Τίμιο Σταυρό. Ἔτσι, ὁ σταυρός εἶναι τό πρῶτο ἱερό ἀντικείμενο τῆς θρησκείας μας στό ὁποῖο ἱστορικά ἀποδίδεται τιμητική προσκύνηση.

Ἀσφαλῶς, ἡ ἀνοικοδόμηση τοῦ εἰδωλολατρικοῦ Ναοῦ στόν τόπο τῆς σταυρώσεως ἀπό τόν αὐτοκράτορα Ἀδριανό ἐπεδίωξε νά «σκεπάσει» τά κατάλοιπα τοῦ τόπου τῆς Σταυρώσεως καί Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ὅμως, ἡ διάδοση τῆς τιμῆς πρὸς τόν Τίμιο Σταυρό ἦταν τόσο εὐρεία τούς τρεῖς πρώτους αἰῶνες, ὥστε ἀπετέλεσε καί μία ἐκ τῶν κατηγοριῶν, τίς ὁποῖες ἀπηύθυναν οἱ εἰδωλολάτρες ἐναντίον τῶν χριστιανῶν ὀνομάζοντάς τους «σταυρολάτρες».

Αὐτό βέβαια συνιστᾷ ἔμμεση μαρτυρία γιά τήν τιμή ἀπέναντι στόν Τίμιο Σταυρό ἀπό μέρους τῶν χριστιανῶν τῶν τριῶν πρώτων αἰώνων. Ἔτσι αἰτιολογεῖται καί ἡ ἐμφάνιση ἀντιρρητικοῦ λόγου ἀπέναντι σ' αὐτές τίς τοποθετήσεις ἀπό μέρους τῶν ἀπολογητῶν τοῦ β' καί γ' αἰώνα. Ἀξιόλογη μαρτυρία τοῦ δ' αἰώνα πάνω στό θέμα τῆς τιμητικῆς προσκύνησης τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἶναι τά λόγια τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ Ἀποστάτη: «...τό τοῦ σταυροῦ προσκυνεῖτε ξύλον, εἰκόνας αὐτοῦ σκιαγραφοῦντες ἐν τῷ μετώπῳ καί πρό τῶν οἰκημάτων ἐγγράφοντες».

Υπάρχουν, όμως, για την περίοδο πού αναφερόμαστε και οι άμεσες μαρτυρίες σχετικά με την προσκύνηση του Τιμίου Σταυροῦ. Στους βίους τῶν ἁγίων, μαρτύρων καὶ ἀσκητῶν, βλέπουμε τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ νά κατέχει κεντρική θέση. Για παράδειγμα, στό βίο τοῦ ἁγίου **μεγαλομάρτυρα Προκοπίου** (8 Ἰουλίου) ἀναφέρεται ὅτι, πρὶν ἀκόμη γίνει χριστιανός, εἶδε σέ ὀπτασία ἕναν κρυστάλλινο σταυρό καὶ ἄκουσε ταυτόχρονα νά τοῦ παρουσιάζεται διὰ φωνῆς ὁ ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς. Στή συνέχεια ὁ ἅγιος ἔκανε λάβαρο καὶ σημαία του τό φανερωθέν σημεῖο τοῦ σταυροῦ.

Ἐπίσης, ὁ ἅγιος **Ἰάκωβος ὁ ἀναχωρητής** (26 Νοεμβρίου) ἔφερε ὡς ἄσκηση καὶ πνευματική προστασία ἐσωτερικά, κατάσαρκα, σιδερένιες ἀλυσίδες πού σχημάτιζαν τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ σέ σχῆμα Χ. Καί, βέβαια, γνωρίζουμε ὅτι οἱ ἅγιοι **ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Ἀνδρέας** μαρτύρησαν μετὰ χαρᾶς μέ σταυρικό θάνατο μέ τό κεφάλι, ὅμως, πρὸς τήν κάτω πλευρά τοῦ σταυροῦ.

Τόση ἦταν ἡ εὐλάβεια καὶ ἡ τιμή τῶν ἀρχαίων χριστιανῶν πρὸς τόν Τίμιο Σταυρό, ὥστε συνόδευε τήν καθημερινή ζωή τους σέ ὅλες τίς ἐκφάνσεις της, ἀκόμη καὶ στήν κάλυψη τῶν βιολογικῶν τους ἀναγκῶν. Ἐπ' αὐτοῦ εἶναι χαρακτηριστικά τά λόγια τοῦ Τερτυλλιανοῦ: «Ὅπου-δήποτε καὶ ἂν πρόκειται νά πᾶμε ἢ γιά ὅπουδήποτε καὶ ἂν πρέπει νά ἀναχωρήσουμε, ὅταν φτάνουμε καὶ ὅταν ἀναχωροῦμε, ὅταν φορᾶμε τά παπούτσια μας, ὅταν κάνουμε τό λουτρό μας, ὅταν τρῶμε, ὅταν ἀνάβουμε τό φῶς, ὅταν πέφτουμε νά κοιμηθοῦμε, ὅταν καθόμαστε στό κάθισμα, ὅταν ἀρχίζουμε ὁποιαδήποτε συζήτηση, κάνουμε στό μέτωπό μας τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ».

Δύο ὅμως γεγονότα ἔπαιξαν καθοριστικό ρόλο στήν ἀνάπτυξη τῆς τιμῆς ἔναντι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ στήν προέκτασή της ἀπό θέμα εὐλάβειας σέ λειτουργικό ἀντικείμενο πού διαδραμάτισε πρωτεύοντα ρόλο στή χριστιανική λατρεία.

Ὁ πρῶτος παράγοντας εἶναι ἡ θαυμαστή ἐμφάνιση τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ στό **Μ. Κωνσταντῖνο** κατά τήν καθοριστική νίκη του, διὰ τῆς βοήθειας τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐπὶ τοῦ Μαξεντίου τό 312. Αὐτό τό θαυμαστό γεγονός ἐπηρέασε ὄχι μόνο τό Μ. Κωνσταντῖνο ἀλλά καὶ τήν

έν γένει ζωή τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, καθόσον ὁ σταυρός ὡς τρόπος κατάδικης καταργήθηκε καί μάλιστα ἀντικατέστησε τή μέχρι τότε διακόσμηση τῶν λαβάρων, βασιλικῶν σκήπτρων, διαδημάτων κ.ἄ.

Ὁ δεύτερος παράγοντας εἶναι ἡ εὐρεση τοῦ ξύλου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τό 326 καί ὀφειλόταν στήν ἐπιμονή τῆς εὐσεβοῦς βασίλισσας ἁγίας Ἑλένης, σύμφωνα μέ τήν παράδοση, μαρτυρούμενη βέβαια ἀπό πολλούς πατέρες καί ἐκκλησιαστικούς συγγραφεῖς τοῦ δ' - ε' αἰώνα.

Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων ἐκτός τοῦ ὅτι ἀναφέρεται στήν τιμητική προσκύνηση τοῦ τόπου τῆς Σταυρώσεως καί τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ κάνει μνεῖα καί τῆς διαδόσεως τῆς ἐν λατρείᾳ τιμητικῆς προσκύνησης τοῦ Σταυροῦ διά τῆς ἀνά τήν οἰκουμένη μεταφορᾶς τεμαχίων τοῦ Τιμίου ξύλου: «*κἂν ἀρνήσασθαι βουλευθῆς, ὁ τόπος ἐλέγχει σε φαινόμενος, ὁ μακάριος οὗτος Γολγοθᾶς, ἐν ᾧ νῦν, διά τόν ἐν αὐτῷ σταυρωθέντα συγκεκροτήμεθα· καί τοῦ ξύλου τοῦ σταυροῦ πᾶσα λοιπόν ἡ οἰκουμένη κατά μέρος ἐπληρώθη*».

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἐκτός τοῦ ὅτι, ὅπως καί οἱ πρό αὐτοῦ πατέρες, μαρτυρεῖ γιά τή σημείωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀλλά καί τή χρήση αὐτοῦ τοῦ σταυροῦ στή λατρευτική ζωή καί τόν καθ' ἡμέραν βίο, κάνει λόγο καί γιά τιμητική προσκύνηση τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ μέσα σέ εἰδικές λειψανοθῆκες.

Ἡ εἴσοδος τοῦ Σταυροῦ στή λατρεία τῆς Ἐκκλησίας συνδέεται ἀσφαλῶς μέ τήν εὐρεση τῶν λειψάνων τοῦ ξύλου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ὅμως, σημεῖο ἐκκίνησης αὐτῆς τῆς ἐπίσημης εἰσόδου τοῦ Σταυροῦ στή λατρεία τῆς Ἐκκλησίας ἀπετέλεσαν τά Ἐγκαίνια (13 Σεπτεμβρίου 335) τοῦ μεγάλου Ναοῦ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου στόν τόπο τῆς Σταυρώσεως καί τῆς Ταφῆς τοῦ Κυρίου πού περιλάμβανε καί τή βασιλική τοῦ Σταυροῦ, ὅπου ἐναποτέθηκε ἀπό τότε τό μεγαλύτερο κομμάτι τοῦ ἀνευρεθέντος τότε Τιμίου Ξύλου. Ἐκτοτε ἡ ἐπιθυμία νά προσκυνήσουν οἱ χριστιανοί τόν

Τίμιο Σταυρό μαζί μέ ὅλους τούς ἄλλους προφανεῖς λόγους δημιούργησε τό μεγάλο προσκυνηματικό ρεῦμα πρός τούς Ἁγίους Τόπους.

Γενικότερα γιά τό Σταυρό στά ἐκκλησιαστικά λειτουργικά βιβλία, **Παρακλητική, Τριώδιο, Πεντηκοστάριο**, μαζί μέ τά προεόρτια καί τῆς κυριωνύμου ἡμέρας τῆς Ὑψώσεως, χωρίς νά συμπεριλαμβάνονται τά τροπάρια τῶν **Μηναίων** καί τοῦ **Ὡρολογίου**, ἔχουμε πάνω ἀπό 1750 ὕμνους πάσης φύσεως ἀφιερωμένους στόν Τίμιο Σταυρό. Αὐτό καί μόνο δείχνει πόσο βαθιά στή λατρευτική μας συνείδηση εἶναι ἐμπεδωμένη ἡ τιμή καί ἡ προσκύνηση τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

Ἐπομένως, ἡ τιμή καί προσκύνηση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐκδηλώθηκε:

- μέ τήν **ἐπίκληση** τῆς δυνάμεώς του στίς διάφορες συνθήκες τοῦ βίου,
- μέ τήν **προσκύνηση** τοῦ Τιμίου ξύλου,
- τά **ιερά προσκυνήματα**,
- τήν **ἀνοικοδόμηση καί ἀφιέρωση Ἐκκλησιῶν** στόν Τίμιο Σταυρό,
- μέ **ἐγκωμιαστικούς λόγους** τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας,
- μέ **εἰδικές ἀκολουθίες καί πληθώρα σχετικῶν ὕμνων** κ.ἄ.

Ἡ Ἑορτή τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Πρόκειται γιά τήν πιό παλαιά καί πιό σημαντική ἑορτή τήν ἀφιερωμένη στόν Τίμιο Σταυρό. Στήν πραγματικότητα αὐτή τήν ἡμέρα ἐνθυμούμαστε καί ἑορτάζουμε δύο διαφορετικά γεγονότα ἀπό τήν ἱστορία τοῦ ξύλου τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

- Τό πρῶτο γεγονός εἶναι ἡ εὑρεση τοῦ Σταυροῦ πάνω στόν ὁποῖο σταυρώθηκε ὁ Χριστός καί ἡ πανηγυρική Ὑψωση καί προβολή του γιά εὐλογία καί ἁγιασμό τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἀπό τό Μακάριο Ἱεροσολύμων στίς 14 Σεπτεμβρίου τοῦ 335.

- Τό δεύτερο γεγονός εἶναι ἡ ἐπιστροφή τοῦ λεηλατηθέντος ἀπό τούς Πέρσες Σταυροῦ τό 629, ἐπί αὐτοκράτορα Ἡρακλείου, ἡ ἐναπόθεσή του στήν Ἐκκλησία τοῦ Σταυροῦ, πού βρίσκεται στό συγκρότημα τοῦ Μεγάλου Ναοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου τῶν Ἱεροσολύμων καί ἡ ἐν συνεχείᾳ ἐπίσημη ἀνύψωση ἐνώπιον τοῦ λαοῦ καί ἐναπόθεσή του σέ προσκύνηση ἀπό τόν Πατριάρχη Ζαχαρία στίς 14 Σεπτεμβρίου τοῦ 630.

**Ἀπό τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ,
διά μέσου τοῦ ξύλου καί τοῦ σημείου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ,
στό σταυρό τοῦ πιστοῦ**

Ὅποιαδήποτε βαθυστόχαστη ἀναφορά στό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, στή σταυρική θυσία τοῦ Κυρίου, ὁποιαδήποτε καί ὀσηδήποτε τιμητική προσκύνηση τοῦ ξύλου καί τοῦ σημείου τοῦ Τιμίου καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ὅπου αὐτό ἐμφανίζεται, χωρίς τήν ἐν συνειδήσει ἄρση τοῦ προσωπικοῦ μας σταυροῦ θα καταντοῦσε, τό λιγότερο, εὐσεβής ἀδολεσχία καί ματαιοπονία. Οἱ τρεῖς αὐτές πραγματικότητες: **σταυρός τοῦ Χριστοῦ, σημεῖο τοῦ σταυροῦ καί σταυρός τοῦ πιστοῦ** συνδέονται ἄρρηκτα. Αὐτό ἐξάλλου ἔρχονται νά προβάλλουν ἐνώπιόν μας καί νά μᾶς παρακινήσουν σέ ἀνάλογη ἀνταπόκριση προσωπικῆς ἐμπειρίας ὅλες οἱ ἐορτές τοῦ Σταυροῦ, κάθε ὑμνολογική ἀναφορά στό ὅλο μυστήριο τοῦ σταυροῦ. Διότι τελικά ὅλες αὐτές καί οἱ τρεῖς πραγματικότητες συνθέτουν τό ἐνιαῖο μυστήριο τῆς ἐν Χριστῷ καί διά τοῦ Σταυροῦ ἀπολυτρώσεως.

Ὅταν μιᾶμε γιά τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, γιά τή σταυρική Του θυσία, ὅπωςδήποτε στεκόμαστε μέ εὐλάβεια μπροστά στό ξύλο τοῦ Σταυροῦ, πάνω στό ὁποῖο ἔγινε ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ, αἰσθανόμαστε τή δύναμη πού ἔχει πάνω μας τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καί ταυτόχρονα προσπαθοῦμε νά ζοῦμε κατά τέτοιο τρόπο, ὥστε καί ὁ δικός μας σταυρός νά φωτιστεῖ ἀπό τό φῶς τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, νά γεμίσει μέ τό φῶς τῆς σταυρικῆς Του θυσίας, νά γίνει τελικά ὁ σταυρός μας σταυρός Του, ὅπως καί ὁ δικός Του σταυρός μπορεῖ καί πρέπει νά γίνει σταυρός μας.

Αὐτή τήν τελευταία ἐμπειρική σχέση εἶχε ὑπ' ὄψη του ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅταν ἀναφωνοῦσε: «Χριστῷ συνεσταύρωμαι» ἢ τήν ἄλλη ἀνάλογη ἐμπειρία: «ἐγὼ γάρ τά στίγματα τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω».

Μετά ἀπό ὅλα ὅσα ἀναφέρθηκαν προηγούμενα καθίσταται πλέον φανερό γιατί ἡ Ἐκκλησία ἔχει δώσει τόσο μεγάλη λειτουργική σημασία, τέτοια ἐορτολογική καί ὑμνολογική ἔκταση στόν Τίμιο Σταυρό. Ἐμεῖς μονάχα μέ πίστη, συνείδηση καί συναίσθημα ἄς ἀναφωνοῦμε εὐκαίρως ἀκαίρως: «Σταυρέ τοῦ Χριστοῦ, σῶσον ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου».

Πρωτοπρ. Κωνσταντῖνος Καραϊσαρίδης

**«Πῶς ὡρέωει
νά προσερχόμασθε
εἰς μέγα ληΐον
τῶν θείων μυστηρίων»
Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως***

Καθώς πλησιάζουμε στήν ἐτήσια ἐορτή τοῦ Ἱεροῦ μας Παρεκκλησίου (8-9 Νοεμβρίου), ἐορτή μνήμης τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου ἐπισκόπου Πενταπόλεως τοῦ θαυματουργοῦ, θεωρήσαμε σκόπιμο νά παραθέσουμε αὐτούσια μία διδασκαλία τοῦ ἴδιου τοῦ Ἁγίου μας. Μέ αὐτόν τόν τρόπο θά ἔχουμε, ἀφενός, τήν εὐκαιρία νά «ἀκούσουμε» τόν ἴδιο τόν Ἅγιο Νεκτάριο νά μᾶς συμβουλεύει πάνω σέ ἓνα τόσο καίριο θέμα τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ὅπως εἶναι ἡ κατόπιν προετοιμασίας συμμετοχή μας στό μυστήριο τῆς θείας εὐχαριστίας καί, ἀφετέρου, θά προετοιμαστοῦμε καλύτερα γιά τόν ἐορτασμό τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου μας, ἂν βάλουμε τόν ἑαυτό μας στή διαδικασία ἐφαρμογῆς τῆς διδασκαλίας του.

.....

Τόν τρόπο κατά τόν ὁποῖο εἶναι ἀνάγκη νά προσερχόμαστε στή θεία εὐχαριστία μᾶς διδάσκει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγοντας: «δοκιμαζέτω δέ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καί οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω, καί ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω· ὁ γάρ ἐσθίων καί πίνων ἀναξίως, κρίμα ἑαυτῷ ἐσθίει καί πίνει μή διακρίνων τό σῶμα τοῦ Κυρίου (Ἄς ἐξετάζει ὁ ἄνθρωπος τόν ἑαυτό του καί ἔτσι ἅς τρώει ἀπό τόν ἄρτο καί ἅς πίνει ἀπό τό ποτήριο, διότι ἐκεῖνος πού τρώει καί πίνει κατά τρόπο ἀνάξιο, τρώει καί πίνει σέ καταδίκη τοῦ

* Ἀπό τό βιβλίον: «Περί ἐπιμελείας ψυχῆς», Ἁγίου Νεκταρίου, ἔκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθήνα 1986, σ. 107-109.

ἐαυτοῦ του, ἐπειδή δέν διακρίνει τό σῶμα τοῦ Κυρίου)» (Α' Κορ. 11, 28-29).

Ἄς ἐξετάζει, λοιπόν, ὁ καθένας πρῶτα τή συνείδησή του, γιὰ νά συνειδητοποιεῖ τήν ἠθική του κατάσταση, τή σχέση του μέ τό Θεό καί τόν πλησίον του καί ἂν διαπιστώσει ὅτι ὅλα αὐτά βρίσκονται σέ θεάρεστη κατάσταση, ἄς προσέλθει νά κοινωνήσῃ· ἀλλιῶς ἄς ἐπιφυλαχθεῖ, γιατί τίποτα δέν εἶναι κοινό μεταξύ ἁγίου καί ἐναγοῦς. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος συμβουλεύοντας τούς Κορινθίους λέει: «τίς γάρ μετοχή δικαιοσύνη καί ἀνομία; τίς δέ κοινωνία φωτί πρός σκότος; τίς δέ συμφώνησις Χριστοῦ πρός Βελίαλ; (Διότι τί σχέση ἔχει ἡ δικαιοσύνη μέ τήν ἀνομία; Ἡ τί ἐπικοινωνία μπορεῖ νά ἔχει τό φῶς μέ τό σκοτάδι; Μπορεῖ νά ὑπάρχει συμφωνία μεταξύ τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Βελίαλ;)» (Β' Κορ. 6, 14).

Ἐπομένως, ποιά σχέση ἔχει ὁ ἁμαρτωλός μέ τή θεία κοινωνία; Ὅτι πρέπει νά προσερχόμαστε μέ εὐλάβεια μᾶς διδάσκει ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ Ὅποιος διατάσσει τόν Μωυσῆ νά μὴν πλησιάσῃ τήν «καιομένη βάτο» φορῶντας τά ὑποδήματά του, ἀλλά νά βγάλῃ τά ὑποδήματά του σέ ἔνδειξη εὐλαβείας, γιατί ὁ τόπος στόν ὁποῖο στεκόταν ἦταν ἅγιος. «Μωυσῆ! Μωυσῆ! μὴ ἐγγίσης ὧδε· λῦσαι τό ὑπόδημά σου ἐκ τῶν ποδῶν σου· ὁ γάρ τόπος, ἐν ᾧ σύ ἕστηκας ἐπ' αὐτοῦ, γῆ ἁγία ἐστί (Μὴν πλησιάσεις ἐδῶ. Βγάλε τά σανδάλια σου ἀπό τά πόδια σου, γιατί ὁ τόπος ὅπου στέκεσαι εἶναι τόπος ἅγιος)» (Ἐξοδ. γ', 5).

Πρέπει, λοιπόν, πλησιάζοντας νά προσερχόμαστε μέ κάθε εὐλάβεια, καθαροί ἀπό κάθε μολυσμό σαρκός καί πνεύματος, γιὰ νά μεταλαμβάνουμε ἄξια· διότι, ἂν ὁ Θεός διέταξε τόν Μωυσῆ νά λύσει τά ὑποδήματά του γιὰ νά πλησιάσῃ σέ τόπο ἅγιο, πόσο ὀφείλεις, ἐσύ χριστιανέ, νά λύσεις κάθε δεσμό μέ τήν ἁμαρτία, γιὰ νά δεχθεῖς μέσα σου ὁλόκληρο τό Θεό; Δέν εἶναι ἄραγε ὁ ἅγιος ἐκεῖνος ἄρτος τό σῶμα τοῦ Κυρίου; Καί τό ἅγιο ποτήριο δέν εἶναι τό αἷμα τοῦ Κυρίου; «Τό ποτήριον τῆς εὐλογίας, ὃ εὐλογοῦμεν, οὐχί κοινωνία τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐστί; τόν ἄρτον, ὃν κλῶμεν, οὐχί

κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐστί;» (Α' Κορ. 10, 16). Πῶς, λοιπόν, θά πλησιάσεις μέ ἐπιβαρυμένη συνείδηση «τό πῦρ, τό φλέγον ἀναξίους; ἄνθραξ γάρ ἐστι τούς ἀναξίους φλέγον».

Ἔτσι, λοιπόν, λῦσε κάθε δεσμό ἔχθρας πρὸς τόν πλησίον σου, διόρθωσε κάθε ἄδικη συναλλαγή. Δῶσε πίσω ἐκεῖνο πού δέν σοῦ ἀνήκει. Ν' ἀποφεύγεις τό κακό καί νά πράττεις τό ἀγαθό (νά ἐνεργεῖς μέ καλοσύνη). Πάντοτε νά ἐπιστρέφεις πρὸς τόν Κύριον καί πρόσσελθε, γιά νά ἀγιασθεῖς ὁλόκληρος, νά φωτισθεῖς καί νά γίνεις ταμεῖο τῆς θείας χάριτος, νά ἐνωθεῖς μέ τό Χριστό, γιά νά μείνεις ἐν αὐτῷ καί Αὐτός ἐν σοί. «Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἐν ἐμοί μένει καὶ γώ ἐν αὐτῷ» (Ἰωάν. 6, 56).

Πόσο εὐτυχισμένος καί μακάριος πρέπει νά θεωρεῖται ἐκεῖνος πού ἐπάξια μεταλαμβάνει τῶν θείων μυστηρίων! Αὐτός βγαίνει ἀπό τό Ναό νιώθοντας ὁλόκληρος ἀνακαινισμένος (ἀναγεννημένος), ἀφοῦ τό πῦρ τῆς θεότητος, τό ὁποῖο διά τῆς θείας μεταλήψεως κοινώνησε μέ τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου, τίς μέν ἁμαρτίες κατέκαυσε καί αὐτήν (τήν ψυχή) γέμισε θεία χάρη. Τή σκέψη ἀγίασε, τίς δυνάμεις τῆς ψυχῆς ἐνίσχυσε, τό νοῦ φώτισε, τήν καρδιά γέμισε μέ φόβο Θεοῦ καί, τέλος, τήν ἀνέδειξε κατοικητήριο του Ἁγίου Πνεύματος.

Σᾶς γνωρίζουμε
ὅτι γιά πληροφορίες
σχετικά μέ τήν ἐνορία μας
καί κείμενα
πνευματικῆς οἰκοδομῆς
μπορεῖτε νά ἐπισκεφθεῖτε
τήν ἱστοσελίδα μας:

www.agiamarinailision.gr

«ΔΙΔΑΧΗ ΚΑΙ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ»

Ἑκδόση Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Μαρίνης

Ἄνω Ἰλισίων

Τηλ. 210 7785742 - 210 7486181

email: agmarin@otenet.gr

www.agiamarinailision.gr

Σεπτέμβριος - Ὀκτώβριος 2014

• Ἀριθ. Φύλλου 194 • Ἔτος ΚΓ'

Ὑπεύθυνος Σύνταξης:

πρωτοπρ. Κωνσταντῖνος Καραῖσαρίδης

Διανέμεται δωρεάν - Εἰσφορές δεκτές